

6

μεσοπολεμου
απανθισμα

the
between wars
period

ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟΥ ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ

THE BETWEEN WARS PERIOD

Η περίοδος του μεσοπολέμου (1917-1940) ήταν για την πόλη των Ιωαννίνων μια εποχή δύσκολη. Με περγύραμμα την εθνική συμφορά του 1922 αντίχυρα και αδέντατα τα Γιάννενα κάνουν τα πρώτα τους ελεύθερα βήματα. Η "τουρκόπολη" προσπαθεί να αποβάλει την ανατολίτικη νωχέλεια και μακαριότητα με την οποία επί αιώνες έμαθε να ζει, και να μετατραπεί σε σύγχρονη πόλη του 20ου αιώνα.

Αλλά οι συνθήκες είναι δυσχερείς. Η ηπειρωτική πρωτεύουσα χάνει, αργά αλλά σταθερά, τον πρωταγωνιστικό ρόλο που είχε πριν από την απελευθέρωσή της. Το εμπόριο της φθίνει, η οικονομική της ευρωστία μειώνεται, οι βιοτεχνίες της παρακμάζουν και ο πληθυσμός της λιγοστεύει. Τα Γιάννενα μετατρέπονται σε ένα τυπικό επαρχιακό διοικητικό κέντρο που περιβάλλεται από μια ενδοχώρα με ελάχιστες δυνατότητες.

Οι κάποιοι δεν κτίζουν πλέον μέγαρα και το κράτος έχει να αντιμετωπίσει κολοσσιαία προβλήματα που δεν του επιτρέπουν να συνδράμει τη μικρή πόλη στα βρεφικά βήματα της νέας της ζωής.

Ο μως γρήγορα τα Γιάννενα θα ξαναβρούν το δρόμο τους. Από το 1930 και μετά αρχίζουν να ανακάμπτουν. Είναι η εποχή που δεσπόζει στην πόλη η χαριοματική προσωπικότητα του Μητροπολίτη Ιωαννίνων και μετέπειτα Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Σπυρίδωνος Βλάχου (1875-1956). Ο φωτισμένος ιεράρχης γίνεται ο σημαιοφόρος της αναγέννησης της πόλης. Όλα από αυτόν ζεκινούν και όλα σε αυτόν τελειώνουν. Στηριζόμενος κυρίως στα κληροδοτήματα των εθνικών ευεργετών γίνεται ο ηγέτης της προσπάθειας για τα νέα Γιάννενα. Επιστρατεύει τον, ώριμο πια, γνωστό μας αρχιτέκτονα Περικλή Μελίρρυτο και τον κάνει στενώτατο συνεργάτη του. Η συνεργασία τους αυτή απέδωσε σημαντικούς καρπούς και η πόλη προικίστηκε με νέα, αξιόλογα κτίρια. Συγχρόνως μετακαλεί από την Αθήνα έναν

The city of Ioannina had a rough time during two World Wars (1917-1940). Slowly but steadily, it started losing the grip it had before being liberated. The trade and the craft-shops declined, the financial strength weakened, the populous started leaving the city. The city was turned into a typical provincial administrative center surrounded by an area with restricted possibilities.

Still, Ioannina managed to recover. The upward development began in 1930, when Spyridon Vlahos became bishop of Ioannina (He later became the archbishop of Athens and Greece). Based on the endowments of many benefactors, this brilliant man became the leader of the revival of the city.

At the same time, the private sector managed to get out of the crisis and a number of remarkable buildings, mostly hotels, were built near the center of the city. New houses were also built all over the city, in new styles that escaped both the traditional and the neoclassical styles.

από τους μεγαλύτερους έλληνες αρχιτέκτονες όλων των εποχών, τον Αριστοτέλη Ζάχο. Αποτέλεσμα της έλευσης στα Γιάννενα του μακεδόνα μηχανικού είναι μια σειρά από οπουδαία αρχιτεκτονήματα: Εθνική Τράπεζα, Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία, Μονή Βελλάς, κωδωνοστάσιο του Αρχιμανδρέου, στα οποία πρέπει να προστεθεί η οικία της οικογένειας Πάλλη, που δυστυχώς κατεδαφίστηκε.

Παράλληλα ο ιδιωτικός τομέας ξεπερνά την κρίση του και σημαντικά οικοδομήματα (ξενοδοχεία κυρίως) κτίζονται στο κέντρο των Ιωαννίνων, ενώ σε ολόκληρη την πόλη εμφανίζονται καινούρια κτίρια κατοικιών, που ξεφεύγουν εντελώς από τον παραδοσιακό ρυθμό και απομακρύνονται σαφέστατα από το νεοκλασσικισμό.

Δύο σημαντικά στοιχεία βοήθησαν την περίοδο αυτή την ανοικοδόμηση της πόλης. Το ένα είναι η παρουσία στα Γιάννενα μερικών ικανών διπλωματούχων μηχανικών, και το άλλο η γενίκευον της χρήσης του οπλισμένου σκυροδέματος (μπετόν αρμέ), που έδωσε νέες εκφραστικές και κατασκευαστικές δυνατότητες στην αρχιτετονική. Όμως ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος σταμάτησε, και πάλι, την εξέλιξη της πόλης.

There were two key elements that helped in making this revival possible. The first one was the presence of a few very capable civil engineers in the city, the other was the spread of the use of reinforced concrete which, by itself, made new architectural designs possible.

Unfortunately, World War II stopped the development for one more time.

ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ (184, 185, 186, 187)
(πλατεία Δημοκρατίας)

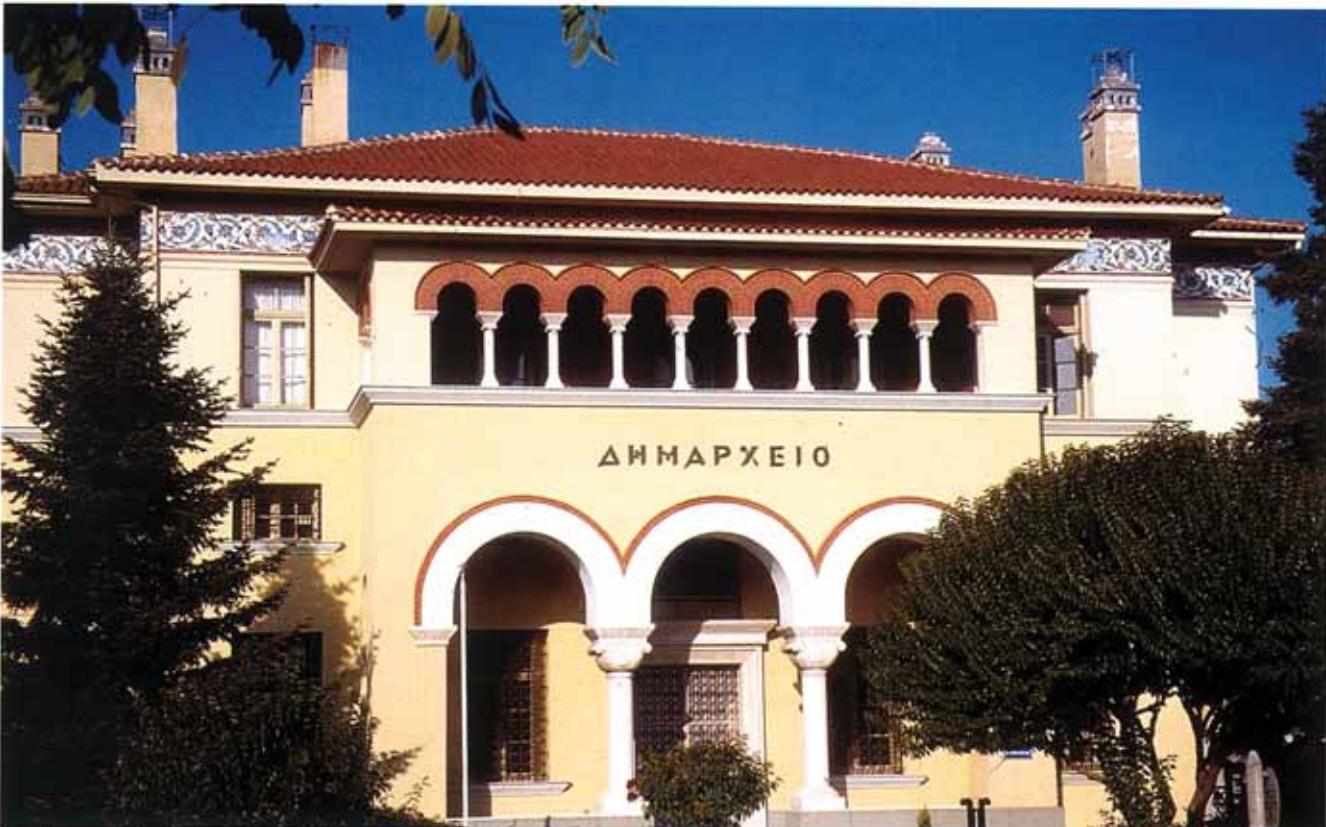
Το κτίριο που σήμερα φιλοξενεί το Δημαρχείο των Ιωαννίνων, κτίστηκε το 1938 για τη στέγαση του τοπικού υποκαταστήματος της Εθνικής Τράπεζας. Το μεγαλοπρεπές και επιβλητικό κτίριο οικοδομήθηκε στο χώρο που βρισκόταν μέχρι το 1930 -που καταστράφηκε από πυρκαγιά- το τουρκικό Διοικητήριο, ένα επίσης αξιόλογο και ενδιαφέρον οικοδόμημα.

Στην πολύχρονη ιστορία του το κτίριο, αφού εγκαταλείφτηκε από την Τράπεζα, χρησιμοποιήθηκε, κατά καιρούς ως κατάλυμμα υψηλών προσώπων, ως επιστημονική λέσχη και ως χώρος της Ζωσιμαίας Βιβλιοθήκης, για να παραχωρηθεί τελικά στο Δήμο Ιωαννίνων.

Είναι έργο του μεγάλου αρχιτέκτονα Αριστοτέλη Ζάχου. Ο Ζάχος, στο δημιούργημά του αυτό συμπύκνωσε όλη την πείρα και την αρχιτεκτονική του φιλοσοφία. Η βυζαντινή μορφολόγηση γίνεται με σκελετό από οπλισμένο σκυρόδεμα και τοιχοποίες από πλινθοδομή. Το σύνολο κρύβεται πισω από επίχρισμα από λευκό τοιμέντο βαμμένο μονοχρωματικά, εκτός από το βάθος των εξωτών. Η τεχνική αυτή προέρχεται μάλλον από τη γερμανική θητεία του Ζάχου.

Το αρχιτεκτόνημα κοσμείται εξωτερικά με περτεχνημέτόπη από υαλωμένα πλακίδια πορσελάνης με φυτικά θέματα, τοξοστοιχίες από κεραμικούς πλίνθους και μαρμάρινους βυζαντινίζοντες κίονες. Ακόμη κυκλιδώματα γιαννιώτικης τεχνοτροπίας από συμπαγή σφυρήλατο σίδερο συμπληρώνουν την έξοχη όψη του. Πρέπει να αναφερθούν και οι κιονοστοιχίες της μεγάλης αίθουσας του ιοσιγέιου καθώς και τα ωραιότατα "βιτρώ" με θέματα δυτικής μεσαιωνικής προέλευσης.

Ο Αριστοτέλης Ζάχος (1871-1939) ήταν ένας από τους επιφανέστερους έλληνες αρχιτέκτονες. Η πορεία του άφησε έντονη τη σφραγίδα της στην ελληνική αρχιτεκτονική ιστορία. Καταγόταν από την Καστοριά και οπούδασε στη Γερμανία, όπου έμεινε 17 χρόνια. Η πρώτη επαφή του με την Ελλάδα έγινε μετά τις οπούδες του, γύρω στα 1906. Για πολλά χρόνια περιήγηθηκε την Ελλάδα, μια «άγνωστη γι' αυτόν χώρα». Σε αυτήν του την περιήγηση ο Ζάχος διαπιστώνει ότι «μόνο ο λαός είναι γνήσιος θεματοφύλακας της παράδοσης και μόνο πάνω στην παράδοση μπορεί να στηριχτεί ο νεοελληνικός πολιτισμός». Όταν ο Ζάχος μιλούσε για την παράδοση τα μάτια του άστραφταν, η φωνή του άλλαζε χρωματισμό, σωστός προφήτης και iεροφάντης.

184

Το Δημαρχείο των Ιωαννίνων δεωρείται από τα συνεπέστερα, βυζαντινού ρυθμού, οικοδομήματα στην Ελλάδα. Άλλωστε τα έργα του Ζάχου αποτελούν τομή της ελληνικής αρχιτεκτονικής. Ο καθηγητής Κώστας Κιτσίκης τον χαρακτηρίζει ως αναστυλωτή και ιστοριοδίφη, και τον δεινεί ως το δάσκαλο του μεγάλου αρχιτέκτονα Δημήτρη Πεσκώντη.

185

Τμήμα του θιερώου που δρύπτεται στη μεγάλη αίθουσα του ιερού του Διγμαρχείου Ιωαννίνων με θέμα τις Σταυροφορίες, και το οποίο είναι έργο του καλλιτέχνη Κωνσταντίνου Ρούμπη. Το γιατί ο Ζάχος διάλεξε ένα τέτοιο θέμα για να δικαιοσύνησε μια αίθουσα Τράπεζας (όπως ήταν η αρχαιότερη χρήση του κτιρίου), παραφένει ανεξήγητο. Στον Αριστοτέλη Ζάχο οφείλεται ακόμη η βυζαντινήζουσα μορφολόγηση της νέας Θεσσαλονίκης και η απόρριψη της γαλλικής αποικιακής αρχιτεκτονικής που άλλοι προωθούσαν. Ο Ζάχος, που απευθύνθηκε επαγγελματικά σε εύπορους αστούς της εποχής, ήταν πολέμιος του κλασσικισμού. «Τα νεοκλασικά κτίρια», έγραψε, «είναι προχειρολογήματα, χωρίς πνεύμα, χωρίς δικαιολογία, αντιγραμμένα δουλικώς από ξένα πρότυπα».

186

Η περιμετρική μετόπη του Διγμαρχείου με τα διακοσμητικά θέματα που εμφανίζουν επιδράσεις art nouveau, σχεδιασμένα σε πλακίδια πορτελάνης.

Το προεξόν τρίλογο εκκλησιαστικό παράθυρο του Δημαρχείου με το διπλό κυριατοειδές γείσωμα και τη, διζαντινού τύπου, κεραμική τοιχοποιία.

Η ΖΩΣΙΜΑΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑ (188, 189, 190, 191)
(λεωφόρος Δωδώνης)

Το κτίριο της Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας είναι αποτέλεσμα μιας εργάδους προσπάθειας δέκα ετών, (1927-1937), του τότε Μητροπολίτη Ιωαννίνων Σπυρίδωνος Βλάχου.

Η θεμελίωση του συγκροτήματος έγινε το 1930 και τα εγκαίνια του στις 8 Νοεμβρίου 1938, εορτή των ευεργετών αδελφών Ζωσιμάδων. Μελετητής του κτιρίου ήταν, και πάλι, ο αρχιτέκτονας Αριστοτέλης Ζάχος, και επιβλέπων μηχανικός ο Περικλής Μελίρρυτος.

Το έργο αυτό ήταν το τελευταίο της πολυκύμαντης σταδιοδρομίας του Ζάχου, αλλά και το τελευταίο στο οποίο συμμετείχε ενεργά ο Μελίρρυτος, αφού και οι δύο πέθαναν μετά από λίγο καιρό.

Στην Ακαδημία οι βυζαντινής μορφής τοξοστοιχίες, το πρόπυλο, το “κωδωνοστάσιο” που προεξέχει, έχουν συνδυαστεί με ένα τυπικό γιαννιώτικο μονώροφο κτίσμα, πάντοτε όμως μέσα σε ένα γενικό πνεύμα νεοβυζαντινισμού, προσαρμοσμένου στις λειτουργικές απαιτήσεις του κτιρίου.

Ο Ζάχος δεν πρόλαβε να δει τελειωμένο το έργο του, γιατί πριν από την αποπεράτωσή του είχε τυφλωθεί. Συγχρόνως ήταν βαθύτατα πικραμένος, γιατί δεν του καταβλήθηκε από το Μητροπολίτη η συμφωνηθείσα αμοιβή. Όταν η Εφοροεπιτροπεία των Αγαθοεργών Καταστημάτων διαπίστωσε ότι πράγματι αντί των 300.000 δρχ. που έπρεπε, είχε λάβει μόλις 60.000, αποφασίζει να του στείλει ως δώρο 40.000 δρχ. Όμως ο Ζάχος δεν πρόλαβε να παραλάβει ούτε το ευτελές αυτό ποσό, γιατί, μετά από λίγο, άφησε την τελευταία του πνοή. Η οικονομική στενότητα του εμπνευσμένου αρχιτέκτονα, που στη δύση της ζωής του κατέστη “μεγάλη ένδεια του τέλους”, ήταν ενδημική. Είναι χαρακτηριστικό ότι ταξίδευε πάντοτε τρίτη θέση στο κατάστρωμα, θέλοντας να εξοικονομήσει χρήματα για τις περιοδείες του. Για να αντέχει μάλιστα στο κρύο έβαζε εφημερίδες κάτω από τα ρούχα του.

Το διδακτήριο της Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας πρόσφερε για 41 ολόκληρα χρόνια στέγη σε 18.000 μαθητές, 7.000 σπουδαστές και 250 άτομα εκπαιδευτικό προσωπικό. Επί 35 χρόνια σε μία του πτέρυγα στεγάστηκε το Στρατιωτικό Νοσοκομείο, και το 1964, για μικρό χρονικό διάστημα, η τότε ιδρυθείσα Φιλοσοφική Σχολή Ιωαννίνων. Σήμερα φιλοξενεί Σχολεία της στοιχειώδους και μέσης εκπαίδευσης, συνεχίζοντας να είναι χώρος σμίλευσης του πνεύματος και της ψυχής των νέων ανθρώπων.

188

Η κεντρική είσοδος του συγκροτήματος της Ακαδημίας. Το “κωδωνοστάσιο” δεσπόζει του κτιρίου και του προσδίνει ανάταση και εκκλησιαστική μεγαλοπρέπεια.

189

Το βυζαντινό κιονόκρανο της κύριας εισόδου.

190

Οι κιονοστοιχίες της ανατολικής πλευράς της Ακαδημίας.

191

Η Ζωτικιά Ακαδημία είναι από τα μεγαλύτερα κτήρια των Ιωαννίνων. Η διάσπαση του όγκου σε επιμέρους τμήματα είναι επιτυχέστατη

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ "ΑΚΡΟΠΟΛ" (192,193)
(Κεντρική Πλατεία)

Κ τίστηκε το 1936 από την οικογένεια Καλογερίδη και μέχρι το 1955 ήταν το πολυτελέστερο ξενοδοχείο των Ιωαννίνων. Γι' αυτό είχε στον τίτλο του τη λέξη 'Palace'. Ήταν το πρώτο κτίριο στα Γιάννενα για την ανέγερση του οποίου χρησιμοποιήθηκε οπλισμένο οκυρόδεμα, και επίσης το πρώτο που διέθετε ανελκυστήρα. Στα δωμάτια του φιλοξενήθηκαν όλες οι προσωπικότητες της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου. Λειτούργησε μέχρι το 1990, οπότε και πουλήθηκε, για να μετατραπεί στη συνέχεια σε πολυώροφο τραπεζικό κατάστημα. Το "Acropole Palace" συνδέθηκε με μερικά από τα σημαντικότερα γεγονότα της ιστορίας των Ιωαννίνων.

Το "ΑΚΡΟΠΟΛ Palace" με τη σημερινή του μορφή ως Τράπεζα.

192

Το ιστορικό ξενοδοχείο σε επιχρωματισμένη φωτογραφία, έταν ήταν στις δόξες του. Αριστερά, διακρίνεται ο κινηματογράφος "ΤΙΤΑΝΙΑ" που αργότερα άλλαξε όνομα σε "ΟΡΦΕΥΣ". Δίπλα από την είσοδο διακρίνεται υπερμεγέθης φωτογραφία του Ιωάννη Μεταξά.

193

Διδύμο με το γειτονικό "Ακρόπολ", αφού κτίστηκε την ίδια περίοδο από την οικογένεια Κωνσταντίνου. Έφερε και αυτό την ονομασία "Palace". Αρχικά προβλεπόταν να κατασκευαστεί και άλλος όροφος που δημοσιεύτηκε, τελικά, δεν έγινε. Η ποιότητα των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν ήταν εξαιρετική και η επίπλωσή του είχε αγοραστεί από την Ευρώπη. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η κεντρική του είσοδος με στοιχεία νεοαρχιτεκτονικού ρυθμού. Το ξενοδοχείο δεν λειτουργεί πλέον και οι χώροι του στεγάζουν διάφορα γραφεία. Το "Ilion Palace" περιλαμβάνεται στα σημαντικά, από ιστορική άποψη, κτίρια των Ιωαννίνων.

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ "ΙΛΙΟΝ" (194, 195)
(Κεντρική Πλατεία)

194 Το "ΙΛΙΟΝ Palace" όπως είναι σήμερα, ως κτίριο γραφείων.

Το ξενοδοχείο σε επιχρωματισμένη φωτογραφία της εποχής της ακμής του. Τα παραδοτικά καταστήματα του ισογείου δεν λειτουργούν πλέον.

195

Η ΟΙΚΙΑ ΓΚΩΛΕΤΣΗ (οδός Φ. Τζαβέλλα)

196

Η ΟΙΚΙΑ ΒΕΝΕΤΗ (πλατεία Νεομάρτυρος Ιωάννου)

197

Η άψη του ξενοδοχείου "Βρετανία", στην Κεντρική Πλατεία. 198

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ "ΒΡΕΤΑΝΙΑ" (198)
(Πλατεία Δημοκρατίας)

Το τρίτο από τα ονομαστά ξενοδοχεία του μεσοπολέμου, μαζί με το "Ιλιον" και το "Ακροπόλ". Υπήρχε και τέταρτο, το "Αβέρωφ", που κατεδαφίστηκε το 1955 και βρισκόταν απέναντι από το ωρολόγι της πλατείας. Το κτίριο του ξενοδοχείου "Βρετανία" έχει υποστεί αλεπάλληλες επεμβάσεις.

Ο ΓΕΩΡΓΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ (199)
(επαρχιακή οδός Ιωαννίνων-Κατοικά)

Κτίστηκε από την Αμερικανική Γεωργική Αποστολή σε σχέδια που θυμίζουν κτίριο του αμερικανικού νότου. Η Γεωργική Σχολή εξακολουθεί να λειτουργεί και σήμερα σε νέες σύγχρονες εγκαταστάσεις, στις οποίες στεγάζεται και το, μοναδικό στην Ελλάδα, Ινστιτούτο Γάλακτος.

Το κτίριο διοίκησης του Γεωργικού Σταθμού Ιωαννίνων με απλουστευμένα στοιχεία νεοαρχιτεκτονικής.

ΤΟ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ (οδός Χριστοβασίλη και Μιχήλ Αγγέλου)

200

ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ (οδός VIII Μεραρχίας)

201

202

Η ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ (202)
(πλατεία Βασιλέως Πύρρου)

203

Η ΟΙΚΙΑ ΚΥΠΙΑΖΗ (203)
(οδός Κουνιουριώτη και Νεοπτόλεμου)

Είναι το μεγαλύτερο, σε επιφάνεια και δύκο, κτίριο των Ιωαννίνων. Η κατασκευή του πέρασε από πολλές περιπέτειες. Άρχισε να κτίζεται το 1935 σε σχέδια της γιαννιώτισσας αρχιτέκτονος Ερικαΐτης Ιωαννίδου (1910-1984), κόρης του πολιτικού μηχανικού και δημάρχου των Ιωαννίνων, στην τετραετεία 1916-1920 Γεωργίου Ιωαννίδη η οποία ήταν και βοηθός του καθηγητή του Πολυτεχνείου και ευεργέτη των Ιωαννίνων, Βασιλείου Κουρεμένου.

Το κτίριο της Νομαρχίας βομβαρδίστηκε το 1940 και για πολλά χρόνια μετά τον πόλεμο παρέμεινε ερείπιο. Άρχισε να ξανακτίζεται αργότερα και τελείωσε μόλις το 1960. Το 1970 προστέθηκε και τρίτος όροφος σε παραδοσιακό γιαννιώτικο ρυθμό, που έρχεται όμως σε αντίθεση με το λιτό και αυστηρό νεοκλασικό ύφος του αρχικού κτιρίου. Η ποιότητα κατασκευής της προσθήκης υπολείπεται αρκετά εκείνης του παλαιού μεγάρου.

Η ΟΙΚΙΑ ΦΡΟΝΤΖΟΥ (204)

(οδός Κ. Φρόντζου)

Σε αυτό το σπίτι με τα έντονα στοιχεία της αναγεννησιακής αρχιτεκτονικής, που συνδυάζονται αρμονικά με την τοπική παράδοση, έζησε πενήντα σχεδόν χρόνια η γιγαντιαία προσωπικότητα του Κωνσταντίνου Φρόντζου (1904-1986). Ο πρωτουργός και πρωτομάστορας της Εταιρείας Ηπειρωτικών Μελετών, που ίδρυσε το 1955, είναι μια από τις σημαντικότερες ηπειρωτικές προσωπικότητες του 20ου αιώνα. Η ενασχόλησή του με τα κοινά ήταν το χαρακτηριστικό της πολυκύμαντης ζωής του. Υπηρέτησε με ζήλο στην πολιτική, στο κοινωνικό και στο πολιτιστικό πεδίο. Είχε το πάθος της δημιουργίας μέσα του. Άφησε στα Γιάννενα έργα που κανένας δεν τολμούσε να ονειρευτεί, αλλά και πνευματικές υποθήκες που δύσκολα θα ξεχαστούν. Τον είπαν «δίκαιωμένο της ιστορίας», «βιγλάτορα της Ηπέρου», «γνήσιο τέκνο των Ιωαννίνων», «πολύπλευρη και εκρηκτική προσωπικότητα», «μεγάλη ηπειρωτική μορφή». Ο χαρακτηρισμός δύος που του ταιριάζει είναι: «Κωνσταντίνος Φρόντζος, ο Δωδωναίος», αφού την αναβίωση του αρχαιότερου ελληνικού θεάτρου μόνο εκείνος μπόρεσε να οραματιστεί και να υλοποιήσει.

Η οικία του Κ. Φρόντζου, που κτίστηκε το 1938 και είναι από τις πρώτες προσπάθειες αναβίωσης της παραδοσιακής αρχιτεκτονικής, με τη διαθήκη του μεγάλου ηπειρώτη κληροδοτείται στο μονάκριβο τέκνο του την "Εταιρεία Ηπειρωτικών Μελετών", για να στεγάσει Λαογραφικό Μουσείο. Είναι αξιοσημείωτο ότι το σχεδιασμό του σπιτιού του τον έκανε ο ίδιος ο Κώστας Φρόντζος.

Η άψη του αρχοντικού του Κώστα Φρόντζου που κατασκευάστηκε με τις υποδείξεις του ίδιου του μεγάλου οραματιστή.

205

Η ΟΙΚΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (205)
(οδός Κουγκίου)

Μέχρι το τέλος της δεκαετίας του 1960 υπήρχε στα Γιάννενα μεγάλος αριθμός οικιών που έμοιαζαν μεταξύ τους. Ήταν σε σχήμα γωνίας, με σκεπαστή κυρία είσοδο που ήταν εξώστης στον δρόφο, με παραστάδες στις γωνίες και κορνίζες στα ανοίγματα των κουφωμάτων. Συνήθως ήταν χρωματισμένα με ώχρα και λευκό χρώμα.

Όλα αυτά τα πανομοιότυπα κτίρια μέσου μεγέθους οφείλονται στους μηχανικούς Γεώργιο Μελιγγάνο και Αθανάσιο Αλιέα, και κτίστηκαν μεταξύ 1930-1940. Ο Μελιγγάνος ήταν τοπογράφος μηχανικός, βέρος γιαν-

νιώτης, με πολύπλευρη δραστηριότητα. Το μεγαλύτερο μέρος του Σχεδίου Πόλεως, που ισχύει και σήμερα, μελετήθηκε από αυτόν. Παρά τη σωματική του αναπτυξία, ο μικρόσωμος μηχανικός αποτύπωσε στο χαρτί ολόκληρη την πόλη με τέτοια ακρίβεια που και σήμερα προκαλεί θαυμασμό στους τεχνικούς κύκλους. Ο Αλιέας, που ήταν πολιτικός μηχανικός, διετέλεσε για πολλά χρόνια δημομηχανικός και ήξερε την πόλη μέχρι την τελευταία της λεπτομέρεια.

Η οικία της οικογένειας Γιαννάκου ανεγέρθηκε από τους μηχανικούς αυτούς το 1934, με πρώτο κτήτορα το δικηγόρο Βασιλείο Γιαννάκο, και διαθέτει αυτούσια την οικοσκευή της εποχής εκείνης. Σημερινός τιδιοκτήτης είναι ο γιός του Βασιλείου, διακεκριμένος δικηγόρος Πύρρος Γιαννάκος.